LIBRIS | We know books

NICHOLAS
SPARKS

ACCIDENTUL

editura rao

URDIS | We know books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARKS, NICHOLAS
Accidentul / Nicholas Sparks ; trad.: Luminița Popescu. – București : Editura RAO, 2014
ISBN 978-606-609-606-5

I. Popescu, Luminița (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NICHOLAS SPARKS
A Bend in the Road
© 2001 by Nicholas Sparks Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LUMINIȚA POPESCU

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-606-5

PROLOG

De unde începe, de fapt, o poveste? În viață există rareori începuturi clare, acele momente despre care să putem spune, privind în urmă, că atunci a început totul. Totuși, există momente în care destinul intersectează viețile noastre de zi cu zi, punând în mișcare o serie de evenimente al căror rezultat nu l-ar fi putut prevedea niciodată.

E aproape ora două dimineața și sunt încă treaz. Înainte de asta m-am zvârcolit în pat timp de aproape o oră încercând să adorm, dar, în cele din urmă, am renunțat. Acum stau la biroul meu, cu stiloul în mână, meditând la propria întâlnire cu destinul. Nu e ceva neobișnuit pentru mine. Pare singurul lucru la care mă pot gândi în ultima vreme.

În afară de tic-tacul neobosit al ceasului, care stă pe un raft al bibliotecii, în casă e liniște. Soția mea doarme la etaj și, cum stau așa holbându-mă la caietul galben din fața mea, îmi dau seama că nu știu de unde să încep. Nu pentru că n-aș fi sigur de povestea mea, ci, în primul rând, pentru că nu sunt sigur de ce mă simt obligat s-o spun. Ce câștigi dacă dezgropi trecutul? În definitiv, întâmplările pe care o să vi le povestesc s-au petrecut în urmă cu treisprezece ani, dar cred că se poate spune că au început cu alți doi ani mai devreme. Cum stau așa, știu că trebuie să încerc s-o spun, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a o da, în sfârșit, uitării.

LIBRIS We know books

Amintirile mele legate de acea perioadă îmi sunt împrospătate de câteva lucruri: un jurnal pe care îl țin de când eram copil, un dosar cu articole îngălbenite din ziare, propriile cercetări și, bineînțeles, informațiile publice. Apoi mai e și faptul că, în mintea mea, am retrăit evenimentele acestei povești de sute de ori... Îmi sunt fixate în memorie. Dar, alcătuită doar din aceste lucruri, povestea ar fi incompletă. Au fost implicate și alte persoane și, cu toate că am fost martor la unele evenimente, nu am fost de față la toate. Îmi dau seama că este imposibil să recreezi fiecare sentiment și fiecare gând din viața unei persoane, dar, c-o fi bine sau rău, asta am să încerc să fac.

Mai presus de orice, aceasta este o poveste de dragoste și, ca multe alte povești de dragoste, povestea de dragoste a lui Miles Ryan și a lui Sarah Andrews își are rădăcinile într-o tragedie. În același timp este și o poveste despre iertare și, după ce o veți termina, sper că o să înțelegeți ce provocări au avut de înfruntat Miles Ryan și Sarah Andrews. Sper că o să înțelegeți și deciziile, fie ele bune sau rele, pe care le-am luat, la fel cum sper că, până la urmă, mă veți înțelege și pe mine.

Dar dați-mi voie să fiu limpede: aceasta nu este doar povestea lui Sarah Andrews și a lui Miles Ryan. Dacă povestea aceasta are un început, ea are legătură cu Missy Ryan, iubita din liceu a unui ajutor de șerif dintr-un oraș din Sud.

Missy Ryan, la fel ca soțul ei, Miles, a crescut în New Bern. După cum se spune, era bună și frumoasă, iar Miles a iubit-o din adolescență. Avea părul castaniu-închis și ochii și mai închiși la culoare, și mi s-a spus că vorbea cu un accent care îi făcea pe bărbații din alte zone ale țării să li se înmoaie genunchii. Râdea cu ușurință, asculta cu interes și deseori atingea brațul persoanei cu care se întâmpla să stea de vorbă, invitând-o parcă să facă parte din lumea ei. Ca majoritatea femeilor din Sud, avea o voință mai puternică decât s-ar fi putut observa la prima vedere. Ea, nu Miles, conducea casa; de regulă, prietenii lui Miles erau

soții prietenelor lui Missy și viața lor se concentra în jurul familiei lor.

În liceu Missy fusese șefa galeriei sportive. În anul al doilea ea era nu numai drăguță, dar și populară, îl știa pe Miles Ryan, deși el era cu un an mai mare decât ea și nu aveau ore împreună. Asta n-a contat. Prietenii le-au făcut cunoștință și ei au început să se întâlnească în timpul pauzelor de masă sau să stea de vorbă după meciurile de fotbal. Când se întorceau odată acasă, într-un sfârșit de săptămână, au stabilit să se ducă împreună la o petrecere. În curând deveniseră de nedespărțit și, câteva luni mai târziu, când el o invită la balul de absolvire, erau deja îndrăgostiți.

Știu că sunt unii care iau în derâdere ideea că poate exista o dragoste adevărată la o vârstă atât de fragedă. Totuși, în cazul lui Miles și Missy ea a existat și uneori a fost mai puternică decât dragostea trăită la maturitate, pentru că nu a fost domolită de greutățile vieții. Au continuat să se întâlnească până a terminat Miles liceul și și-au rămas credincioși și după ce el a plecat la facultate la Universitatea de Stat din Carolina de Nord, iar Missy se pregătea de absolvire. S-a dus după el la USCN în anul următor și, când el a cerut-o în căsătorie, la cină, cu trei ani mai târziu, ea a plâns și a spus da și și-a petrecut următoarea oră la telefon, sunându-și familia să le împărtășească vestea cea bună, în timp ce Miles a rămas să-și mănânce restul mesei singur. Miles a stat la Raleigh până și-a luat și Missy licența, iar nunta lor, în New Bern, a umplut biserica.

Missy s-a angajat ca funcționar de împrumuturi la Banca Wachovia, iar Miles și-a început pregătirea ca să devină ajutor de șerif. Ea era însărcinată în luna a doua când a început Miles să lucreze pentru comitatul Craven, patrulând străzile orașului care fusese întotdeauna căminul lor. Ca multe alte cupluri tinere și-au cumpărat prima casă, iar când s-a născut fiul lor, Jonah, în ianuarie 1981, Missy i-a aruncat o privire bebelușului înfofolit în scutece și a știut pe dată că maternitatea era cel mai bun lucru

URBOOKS | We know books

care i se întâmplase în viață. Deși Jonah n-a dormit noaptea până la vârsta de șase luni și au fost momente când îi venea și ei să țipe la el cum țipa el la ea, Missy îl iubea mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată că este posibil.

Era o mamă minunată. Și-a lăsat serviciul ca să stea tot timpul acasă cu Jonah, îi citea povești, se juca cu el și-l ducea în locurile de joacă unde se întâlnea cu alți copii. Ar fi putut petrece ore întregi numai uitându-se la el. Înainte ca el să împlinească cinci ani, Missy și-a dat seama că își mai dorea un copil, așa că ea și Miles au încercat din nou. Cei șapte ani de când erau căsătoriți fuseseră pentru amândoi cei mai fericiți din viețile lor.

Dar în august 1986, când avea douăzeci și nouă de ani, Missy Ryan a fost ucisă.

Moartea ei a umbrit lumina din ochii lui Jonah și l-a obsedat pe Miles vreme de doi ani. A pregătit drumul pentru tot ce a urmat.

Așa că, după cum am spus, asta este povestea lui Missy, la fel cum este povestea lui Miles și a lui Sarah. Este și povestea mea.

Și eu am jucat un rol în tot ce s-a întâmplat.

CAPITOLUL 1

În dimineața zilei de 29 august 1988, la doi ani și ceva de la moartea soției, Miles Ryan stătea pe veranda din spatele casei sale, fumând o țigară și privind soarele care răsărea încet, schimbând culoarea cerului pe neașteptate din cenușiu-închis în portocaliu. În fața lui se întindea râul Trent, cu undele sale sălcii ascunse de chiparoșii care creșteau în pâlcuri pe malul apei.

Fumul de la țigara lui Miles se încolăcea în sus, iar el simțea umezeala ridicându-se, îngroșând aerul. Cu timpul, păsările își începură cântările de dimineață și trilurile lor umplură aerul. Pe râu trecu o mică barcă de pescuit, pescarul făcu cu mâna, iar Miles îi răspunse cu o ușoară înclinare a capului. Mai mult de-atât nu putea face.

Simțea nevoia unei cafele. Puțină zeamă neagră și o să se simtă destul de pregătit să înfrunte ziua – să-l trimită pe Jonah la școală, să-i țină în frâu pe localnicii care încălcau legea, să pună anunțuri de evacuare prin tot comitatul și, totodată, să se ocupe de orice ar mai fi intervenit pe neașteptate, cum ar fi să o întâlnească pe învățătoarea lui Jonah mai târziu, în cursul după-amiezii. Și ăsta era doar începutul. S-ar putea zice că serile erau și mai aglomerate. Sunt întotdeauna atâtea de făcut, numai pentru ca gospodăria să funcționeze normal: facturi de plătit, cumpărături, curățenie, diverse reparații prin casă. Chiar și în acele clipe rare când Miles se trezea că are puțin timp liber la dispoziție, simțea că trebuie să profite de el imediat, ca să nu piardă

LIBRIS We know books

ocazia. Repede, găsește ceva de citit! Grăbește-te, ai numai câteva minute să te odihnești! Închide ochii, în curând n-o să mai ai timp! Era destul ca să epuizeze pe oricine, dar ce putea să facă?

Chiar avea nevoie de cafea. Nicotina nu-și mai făcea efectul și se gândi să arunce țigările, dar, de fapt, nu conta dacă le arunca sau nu. În mintea lui, nu era cu adevărat fumător. Sigur, aprindea câteva țigări de-a lungul zilei, dar asta nu se putea numi fumat. Nu era același lucru cu a termina un pachet pe zi și nici nu făcuse asta toată viața; se apucase după ce a murit Missy și se putea lăsa oricând ar fi vrut. Dar de ce s-ar fi sinchisit? La naiba, plămânii lui erau într-o formă bună – chiar săptămâna trecută trebuise să fugă după un hoț de magazine și nu avusese nicio problemă să-l prindă pe puști. Un *fumător* n-ar fi putut face asta.

Și iarăși, nu fusese la fel de ușor ca atunci când avea douăzeci și doi de ani. Dar asta fusese cu zece ani în urmă și chiar dacă avea vârsta de treizeci și doi de ani nu însemna că o să înceapă să-și caute un azil. Îmbătrânea. Și o și simțea – era o vreme, la facultate, când el și prietenii lui își începeau serile la unsprezece. Și rămâneau în oraș tot restul nopții. În ultimii câțiva ani, cu excepția nopților în care era de serviciu, unsprezece însemna *târziu* și, chiar dacă nu reușea să adoarmă, se ducea, oricum, la culcare. Nu vedea niciun motiv destul de puternic care să-l facă să-și dorească să rămână treaz. Epuizarea devenise o prezență permanentă în viața lui. Chiar și în nopțile în care Jonah nu avea coșmaruri – cum se întâmpla din timp în timp de când murise Missy – Miles tot se trezea simțindu-se... obosit. Buimac. Lent, ca și cum s-ar fi mișcat sub apă. De cele mai multe ori atribuia starea asta vieții agitate pe care o ducea; dar uneori se întreba dacă nu era vorba de ceva mai grav cu el. Citise odată că unul dintre simptomele critice ale depresiei era „letargia inexplicabilă, fără motiv sau cauză". Bineînțeles, în cazul lui exista o cauză...

De ce avea cu adevărat nevoie era o perioadă liniștită într-o căsuță pe plajă, la Key West, un loc unde să poată pescui calcan sau pur și simplu să se odihnească într-un hamac, legănându-se ușor în timp ce ar fi băut o bere rece, fără să aibă în față o decizie mai importantă decât dacă să-și pună sau nu sandalele când se ducea să se plimbe pe plajă cu o femeie drăguță alături.

Și asta era o parte a problemei. Singurătatea. Se săturase să fie singur, să se trezească într-un pat pustiu, cu toate că sentimentul încă îl surprindea. Nu se simțise așa până de curând. În primul an după moartea lui Missy, Miles nu putea nici măcar să-și imagineze că ar mai putea iubi din nou o altă femeie. Niciodată. Era ca și cum nevoia unei prezențe feminine nici n-ar fi existat, ca și cum dorința și senzualitatea și dragostea nu erau mai mult decât niște posibilități teoretice care nu aveau nicio legătură cu lumea reală. Chiar și după ce reușise să-și exteriorizeze șocul și jalea atât cât să plângă în fiecare noapte, simțea doar că în viața lui ceva era *anapoda* – ca și cum ar fi luat-o razna din când în când, dar și-ar fi revenit imediat și nu avea nici un motiv să se ambaleze prea mult.

Cele mai multe lucruri, în fond, nu se schimbaseră după înmormântare. Facturile au continuat să sosească, Jonah trebuia să mănânce, iarba trebuia tunsă. Și avea în continuare un serviciu. Odată, după prea multe beri, Charlie, cel mai bun prieten și șeful lui, îl întrebase cum era să-ți moară nevasta, iar Miles îi răspunsese că era ca și cum Missy n-ar fi murit cu-adevărat. Era mai mult ca și cum ea ar fi plecat într-o excursie de sfârșit de săptămână cu o prietenă și i l-ar fi lăsat în grijă pe Jonah cât era plecată.

Timpul trecuse și, în cele din urmă, la fel trecuse și amorțeala cu care se obișnuise. În locul ei se instală realitatea. Oricât încerca Miles să-și vadă mai departe de viață, încă se trezea că gândurile i se îndreaptă spre Missy. I se părea că toate îi amintesc de ea. În special Jonah, care, pe măsură ce creștea, semăna tot mai mult cu ea. Uneori, când Miles stătea în ușă,

LIBRIS We know books

după ce-l învelise pe Jonah, își vedea soția în trăsăturile mici de pe chipul fiului său. Și trebuia să iasă repede, înainte ca Jonah să-i vadă lacrimile. Dar imaginea îi stăruia în minte ore întregi; îi plăcuse cum arăta Missy când dormea, cu părul lung și castaniu împrăștiat pe pernă, întotdeauna cu un braț deasupra capului, cu buzele ușor întredeschise, ușoara ridicare și coborâre a pieptului ei când respira. Și mirosul ei – asta era ceva ce Miles n-o să uite niciodată. În prima dimineață de Crăciun după moartea ei, în timp ce stătea în biserică, simțise o undă din parfumul pe care-l folosise și Missy și se agățase de durerea pe care aceasta i-o provocase multă vreme după ce slujba luase sfârșit, cum se agață un om pe cale să se înece de colacul de salvare.

Se agăța și de alte lucruri. Imediat după ce se căsătoriseră, el și Missy obișnuiau să ia prânzul la *Fred și Clara*, un restaurant mic din capătul străzii unde se afla banca la care lucra ea. Era izolat, liniștit și atmosfera lui tihnită îi făcea cumva pe amândoi să se simtă ca și cum nimic n-avea să se schimbe vreodată între ei. Nu s-au dus pe acolo prea des după ce se născuse Jonah, dar Miles a început din nou să se ducă după ce s-a prăpădit ea, ca și cum ar fi sperat să găsească o rămășiță a simțămintelor de-atunci dăinuind în pereții lambrisați. Acasă, la fel, își organiza viața potrivit lucrurilor pe care le făcea ea. De vreme ce Missy se dusese la băcănie joia după-amiază, tot atunci se ducea și Miles. Pentru că lui Missy îi plăcea să cultive roșii lângă casă, le cultiva și Miles. Missy considerase că Lysol este cel mai bun detergent universal pentru bucătărie, așa că Miles nu a văzut vreun motiv să folosească altceva. Missy era întotdeauna prezentă în tot ce făcea el.

Dar, la un moment dat, primăvara trecută, sentimentul ăsta a început să se schimbe. S-a întâmplat fără niciun avertisment și Miles l-a sesizat de îndată ce a apărut. În timp ce mergea cu mașina prin centrul orașului, se trezi că privește fix o tânără pereche care se plimba ținându-se de mână pe trotuar. Și, pentru o clipă numai, Miles se imagină în locul bărbătului, își imagină că

femeia ar fi cu el. Sau dacă nu ea, atunci *cineva*...cineva care să-l iubească, nu numai pe el, ci și pe Jonah. Cineva care să-l facă să râdă, cineva cu care să împartă o sticlă de vin la o cină tihnită, cineva pe care s-o țină în brațe și s-o mângâie, și căreia să-i șoptească încet după ce se stingeau luminile. Cineva ca Missy, se gândi el și imaginea ei stârni imediat sentimente de vinovăție și trădare, îndeajuns de copleșitoare pentru el ca să-și alunge imediat din minte perechea cea tânără.

Sau așa își închipui el.

Mai târziu, în seara aceea, imediat după ce se strecură în pat, se trezi că se gândește din nou la ei. Și, cu toate că sentimentele de vinovăție și trădare erau încă prezente, nu mai erau la fel de puternice cum fuseseră mai devreme. Și în clipa aceea Miles își dădu seama că a făcut primul pas, chiar dacă unul mic, către împăcarea cu pierderea sa.

Începu să-și justifice această nouă realitate, spunându-și că acum era văduv, că era normal să aibă sentimentele astea și că știa că nimeni nu l-ar dezaproba. Nimeni nu se aștepta ca el să-și trăiască restul vieții singur; în ultimele câteva luni, prietenii se oferiseră chiar să-i aranjeze niște întâlniri. Pe lângă asta, știa că și Missy ar fi vrut ca el să se căsătorească din nou. Îi spusese așa ceva de mai multe ori – la fel ca majoritatea cuplurlor, jucaseră și ei jocul „ce-ar fi dacă", cu toate că niciunul din ei nu se gândise vreodată că li se va întâmpla ceva îngrozitor, amândoi fuseseră de acord că n-ar fi corect ca Jonah să crească cu un singur părinte. Că n-ar fi corect nici pentru soțul care avea să supraviețuiască. Totuși, i se păru puțin cam prea devreme.

Pe măsură ce trecea vara, gândul de a-și găsi pe cineva începu să se ivească tot mai des și cu mai mare intensitate. Missy era încă acolo, Missy o să fie întotdeauna acolo... și totuși Miles începu să se gândească mai serios să-și găsească pe cineva cu care să-și împartă viața. Seara, târziu, în timp ce-l mângâia pe Jonah în balansoarul de pe veranda din spate – ăsta era singurul lucru care părea să-l ajute împotriva coșmarurilor – gândurile